

Sygn. akt III AUa 527/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Marcjanna Górską (spr.)
Sędziowie:	SA Barbara Hejwowska SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz
Protokolant: st. prot. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2012 r. w Lublinie

sprawy A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 3 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII U 831/12

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 527/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia

6 września 2011 roku ustalił A. Ż. prawo i wysokość emerytury przyznanej wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 26 lipca 2011 roku w sprawie VIII U 1525/11. Do ustalenia wysokości świadczenia organ rentowy uwzględnił 32 lat, 9 miesięcy i 7 dni okresów składkowych oraz 5 miesięcy, 23 dni okresów nieskładkowych.

W odwołaniu od tej decyzji A. Ż. domagał się jej zmiany poprzez przyjęcie do ustalenia wysokości świadczenia stażu ubezpieczeniowego w wymiarze 41 lat, 1 miesiąc i 14 dni, wskazując szczegółowo tytuły i poszczególne okresy ubezpieczeniowe.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał odwołanie dodatkowo wskazując, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnił do wysokości świadczenia także okresu opłacenia składek na ubezpieczenie rolnicze.

W toku procesu organ rentowy w dniu 22 lutego 2012 roku wydał decyzję ustalającą wysokość emerytury A. Ż. z uwzględnieniem zwiększenia świadczenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników w kwocie 56,60 zł, od dnia 1 stycznia 2011 roku.

Ostatecznie pełnomocnik wnioskodawcy ograniczył odwołanie do roszczenia dotyczącego uznania jako okresu składkowego okresu od dnia 1 lutego 1990 roku do dnia 6 marca 1990 roku, kiedy to wnioskodawca przebywał na urlopie wypoczynkowym, po zakończonej pracy na kontrakcie zagranicznym.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania w tym zakresie oraz o umorzenie postępowania.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyjął do wyliczenia wysokości emerytury A. Ż. jako okres składkowy, okres pozostawania w zatrudnieniu w Przedsiębiorstwie (...) w S. od dnia 1 lutego 1990 roku do dnia 6 marca 1990 roku, umorzył postępowanie w zakresie zwiększenia wysokości emerytury A. Ż. z tytułu opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne rolników oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. na rzecz A. Ż. kwotę 422,80 zł zawierającą podatek VAT tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że A. Ż. urodzony w dniu (...), w dniu 19 stycznia 2011 roku złożył wniosek o ustalenie mu prawa do emerytury, załączając między innymi świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez (...) S.A. w W. potwierdzające pracę w szczególnych warunkach od 3 sierpnia 1988 roku do 6 marca 1990 roku oraz zaświadczenie wskazanego przedsiębiorstwa stwierdzające, iż wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu od dnia 3 sierpnia 1988 roku do dnia 6 marca 1990 roku w tym przedsiębiorstwie i w okresie od 2 lutego 1990 roku do dnia 6 marca 1990 roku przebywał na urlopie wypoczynkowym, a dnia 1 lutego 1990 roku zjeżdżał z budowy zagranicznej.

Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy decyzją z dnia 2 marca 2011 roku odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury. Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 26 lipca 2011 roku zmienił powyższą decyzję i ustalił wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2011 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że w zakresie istotnym dla sprawy okoliczności faktyczne nie są sporne. Niesporne bowiem jest, że A. Ż. w okresie od dnia 3 sierpnia 1988 roku do dnia 6 marca 1990 roku był pracownikiem Przedsiębiorstwa (...) w S., pracując za granicą (następcą prawnym jest (...) S.A.), korzystając w okresie od dnia 2 lutego 1990 roku do 6 marca 1990 roku z urlopu wypoczynkowego za rok 1989 (26 dni) i rok 1990 (2 dni). Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31 grudnia 1991 roku.

Dokonując oceny spornego okresu Sąd pierwszej instancji uznał, że jest to okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity: Dz.U. 2009 roku, Nr 153 poz. 1277 ze zm.), t.j. okres podlegania ubezpieczeniu społecznemu z tytułu pozostawania w zatrudnieniu. Prawidłowo, według Sądu, zakład pracy wnioskodawcy (...) S.A. będący następcą prawnym Przedsiębiorstwa (...) w S. wskazał, iż wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu także w czasie korzystania z urlopu wypoczynkowego, od dnia 2 lutego do dnia 6 marca 1990 roku i przebywając w podróży służbowej w dniu 1 lutego 1990 roku. Żadne przepisy prawa nie dają podstawy do wyłączenia urlopu wypoczynkowego z okresu pracy (stażu ubezpieczeniowego).

Sąd Okręgowy stwierdził, że prawo do urlopu wypoczynkowego jest zagwarantowane przepisami prawa pracy i wlicza się do okresu zatrudnienia -okresu składkowego zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, czego nie uwzględnił Zakład Ubezpieczeń Społecznych

w wyliczeniu stażu ogólnego wnioskodawcy i to po raz kolejny i pomimo jasnego w tej mierze stanowiska Sądu Okręgowego wyrażonego w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2011 roku.

Także jednoznacznie, zdaniem Sądu pierwszej instancji, kwestię tę regulują przepisy § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (tekst jednolity: Dz. U. 1986 roku, Nr 19, poz. 101 ze zm.). W tej sytuacji Sąd uznał odwołanie za zasadne. Jednocześnie Sąd pierwszej instancji cytując przepis 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS wskazał, że organ odwoławczy wydając orzeczenie w przedmiocie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości stwierdza odpowiedzialność organu rentowego w razie nieustalenia prawa do świadczenia we wskazanym w przepisie terminie. W myśl art. 118 ust 1 tej ustawy, organ rentowy wydaje decyzję w sprawach świadczeń niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

W sprawie niniejszej, zdaniem Sądu Okręgowego, należy przyjąć, że ZUS ponosi odpowiedzialność za nieustalenie w prawidłowej wysokości świadczenia emerytalnego wnioskodawcy w przepisany terminie. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji organ rentowy był w posiadaniu wyroku z dnia 26 lipca 2011 roku wraz z uzasadnieniem w sprawie VIII U 1525/11, w którym jednoznacznie Sąd dokonał oceny okresu jak wyżej i przytoczył argumentację ze wskazaniem podstawy prawnej oceny okresu urlopu wypoczynkowego jako okresu zatrudnienia (składkowego).

Także regulacja prawna w zakresie zasad oceny prawnego charakteru urlopu wypoczynkowego pracownika jako okresu zatrudnienia jest, zdaniem Sądu, jednoznaczna i niezmienna. Na etapie postępowania przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych możliwe było ustalenie wysokości emerytury wnioskodawcy w przepisany terminie.

W zakresie rozstrzygnięcia zawartego w decyzji z dnia 22 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹³ k.p.c. umorzył postępowanie bowiem w części, dotyczącej uwzględnienia do wysokości świadczenia okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu i opłaceniu składek na KRUS, żądanie wnioskodawcy, zostało zaspokojone całkowicie. Orzeczenie o kosztach postępowania, zdaniem Sądu pierwszej instancji, uzasadnia art. 98 k.p.c. i § 2 ust. 1, § 12 ust. 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 Nr 163 , poz. 1348 ze zmianami). Nakład pracy i stopień skomplikowania sprawy uzasadniają podwyższenie stawki minimalnej określonej w § 12 pkt. 2 w/w rozporządzenia do kwoty 360 zł zgodnie z § 2 pkt. 2 powołanego rozporządzenia, zwiększonego o stawkę podatku VAT. Z tych względów i w oparciu o wyżej powołane przepisy oraz z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.. Zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I i III zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz art. 98 § 3 kpc oraz § 2 ust. 1 i 2 §12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. Nr, 163, poz. 1348 ze zm.).

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że okres od 1 stycznia do 6 marca 1990 roku był urlopem bezpłatnym, a jego uznanie przez Sąd za okres składkowy narusza przepis art. 6 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Apelujący podniósł, że okresy urlopu wypoczynkowego były wykorzystywane w ramach urlopu bezpłatnego i z tego względu nie są okresami składkowymi. Niezasadne, zdaniem apelanta, jest też ustalenie Sądu, iż organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieuwzględnienie wnioskodawcy wyżej wymienionych okresów do ustalenia wysokości emerytury. Odnosząc się do zaskarżonego rozstrzygnięcia dotyczącego kosztów zastępstwa

procesowego, skarżący podniósł, iż charakter rozpoznawanej sprawy, długotrwałość procesu oraz związany z tym nakład pracy pełnomocnika wnioskodawcy nie uzasadniały przyjęcia sześciokrotnej stawki minimalnej, w dodatku powiększonej o stawkę podatku VAT, co jest uzasadnione tylko w sytuacji korzystania z pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona albowiem słuszny okazał się zarzut dotyczący naruszenia prawa materialnego, t.j. art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), które to było wynikiem dokonania przez Sąd pierwszej instancji wadliwych ustaleń faktycznych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Taki stan rzeczy, powodował konieczność dokonania ustaleń w postępowaniu apelacyjnym, stosownie do treści art. 382 kpc. Jak stwierdził bowiem Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 23 marca 1999 roku, III CZP 59/98 (OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124), redakcja art. 382 k.p.c. niewątpliwie wskazuje na brak związania sądu drugiej instancji stanem faktycznym ustalonym w zaskarżonym wyroku sądu pierwszej instancji. Z uwagi na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego, obowiązkiem sądu drugiej instancji nie może być poprzestanie na ustosunkowaniu się do zarzutów skarżącego, lecz musi nim być - niezależnie od treści zarzutów - dokonanie ponownych, własnych ustaleń faktycznych, a następnie poddanie ich ocenie pod kątem prawa materialnego. Obowiązek dokonywania ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym istnieje więc niezależnie od tego, czy wnoszący apelację podniósł zarzut dokonania wadliwych ustaleń faktycznych lub ich braku.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do oceny charakteru prawnego okresu, tzw. urlopu dewizowego od 2 lutego 1990 roku do 6 marca 1990 roku, za który to okres wnioskodawca otrzymał od jednostki kierującej - Przedsiębiorstwa (...) w S. (następca prawny - (...) S.A.) ekwiwalent pieniężny (karta rozliczeniowa pracownika - k.23 a.r.).

Okres ten, wbrew stanowisku Sądu pierwszej instancji, nie był okresem korzystania z urlopu wypoczynkowego. Wystawione przez (...) S.A. wskazaną wyżej jednostkę kierującą dokumenty, t.j. świadectwo pracy wykonywania pracy w szczególnych warunkach (k.67a.r.) wskazujące, że wnioskodawca był zatrudniony w tym przedsiębiorstwie od 3 sierpnia 1988 roku do 6 marca 1990 roku oraz zaświadczenie (k.69 a.r.) wskazujące, że okres od 1 lutego do 6 marca 1990 roku był okresem urlopu wypoczynkowego, nie mogły być bezkrytycznie przyjęte przez Sąd Okręgowy za podstawę ustaleń w istotnym dla sprawy zakresie.

W stanie faktycznym sprawy niewątpliwym pozostaje fakt, że A. Ż. w okresie od 3 sierpnia 1988 roku do 31 stycznia 1990 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) S. na budowie eksportowej w NRD. W tym czasie wnioskodawca pozostawał jednocześnie w stosunku pracy z zakładem macierzystym jakim była Krajowa Państwowa Komunikacja Samochodowa Oddział I w K., z tym że do dnia 31 stycznia 1990 roku pozostawał na urlopie bezpłatnym.

W dniu 1 lutego 1990 roku wnioskodawca powrócił do kraju i od 2 lutego 1990 roku do 6 marca 1990 roku korzystał z tzw. urlopu dewizowego (pismo - k. 17 akt osobowych). Umowę o pracę z macierzystym zakładem pracy rozwiązał z datą 31 grudnia 1991 roku.

Jak zatem wynika z powyższego, A. Z. w stosunku pracy z jednostką kierującą, t.j. Przedsiębiorstwem (...) (obecnie (...) S.A.) pozostawał tylko do dnia 31 stycznia 1990 roku, a nie jak przyjmuje Sąd Okręgowy, do 6 marca 1990 roku. Nie jest bowiem możliwe aby umowa o pracę zawarta na czas określony, stosownie do wymogów wynikających z § 2 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicą w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem (tekst jednolity: Dz. U. z 1986 roku, Nr 19, poz. 101), uległa samoistnemu przedłużeniu.

Oznacza to, że po zakończeniu kontraktu za granicą, wnioskodawca był pracownikiem macierzystego zakładu pracy, t.j. przedsiębiorstwa (...) Oddział I w K.. Taki stan rzeczy znajduje także potwierdzenie we wskazanym już wyżej piśmie jednostki kierującej z dnia 21 lutego 1990 roku adresowanym do macierzystego zakładu pracy (pismo - k.17 akt osobowych), aczkolwiek zawarte w tym piśmie stwierdzenie, że wnioskodawca w okresie od 2 lutego do 6 marca

1990 roku korzysta z urlopu „dewizowego” jest nieściśle, albowiem w tym czasie wnioskodawca nie był pracownikiem jednostki kierującej i nie mogła ona udzielić mu urlopu.

Zważywszy jednak na fakt, że wnioskodawcy został wypłacony ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany w czasie pracy za granicą urlop wypoczynkowy, sporny okres był urlopem bezpłatnym w macierzystym zakładzie pracy, stosownie do treści § 14 ust. 7 omawianego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku.

Przepis ten stanowił, że urlop bezpłatny w macierzystym zakładzie pracy ulega przedłużeniu o liczbę dni urlopu, za które pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W tej sytuacji, wskazane wyżej dokumenty wystawione przez (...) S.A. mające charakter dokumentów prywatnych w rozumieniu art. 245 kpc, podlegały ocenie Sądu i jako sprzeczne, w omawianym zakresie, ze stanem faktycznym, nie mogły być przyjęte za podstawę ustaleń.

W rezultacie, jak trafnie podnosi apelacja, okres od 2 lutego do 6 marca 1990 roku był okresem przedłużonego urlopu bezpłatnego, po zakończeniu pracy za granicą.

Istota sporu sprowadzała się zatem do oceny charakteru prawnego tego przedłużonego urlopu bezpłatnego w kontekście unormowania art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku, a mianowicie, czy stanowi on okres składkowy w rozumieniu tego przepisu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, dokonanie przedmiotowej oceny wymaga odwołania się do regulacji zawartych w przepisach wymienionego wyżej rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 roku. Mianowicie przepis § 3 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że macierzysty zakład pracy udziela pracownikowi urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą. W ustępie 3 postanawia z kolei, że okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, a także przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną - wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podejmie zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy w terminie określonym w ust. 4.

Jak wynika zatem z cytowanego przepisu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze wlicza się tylko okres urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą oraz okres niezdolności do pracy przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu.

Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący i nie obejmuje okresu przedłużonego urlopu bezpłatnego w związku z wypłatą ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za granicą.

Wniosek taki, zdaniem Sądu odwoławczego, znajduje potwierdzenie także w treści unormowania zawartego w § 15 rozporządzenia, który w sposób samodzielny reguluje uprawnienia pracownika w czasie urlopu bezpłatnego przypadającego po zakończeniu pracy za granicą.

Mianowicie, wymieniony przepis stanowi, że „w czasie urlopu bezpłatnego, przypadającego po zakończeniu pracy za granicą, pracownik zachowuje dla siebie i dla członków rodziny prawo do świadczeń społecznej służby zdrowia i do zasiłków rodzinnych oraz przysługuje mu prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa”.

Z powyższego wynika zatem, że w okresie wskazanego urlopu, pracownik zachowuje tylko uprawnienia wymienione w tym przepisie w sposób enumeratywny.

Gdyby wolą prawodawcy było potraktowanie urlopu bezpłatnego wskazanego w § 14 ust. 7 rozporządzenia, na warunkach tożsamyh z urlopem bezpłatnym udzielonym na okres skierowania do pracy za granicą, ograniczyłyby się do ogólnego stwierdzenia, że „okres ten wlicza się do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze” (§ 3 ust. 3 rozporządzenia).

Z powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego wynika, że okres przedłużonego urlopu bezpłatnego, co do zasady jest traktowany jak urlop bezpłatny w rozumieniu art. 174 kp w brzmieniu wówczas obowiązującym, z wyjątkiem uprawnień określonych w § 15 rozporządzenia.

W konsekwencji okres ten nie stanowi okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze, a tym samym nie stanowi okresu składkowego podlegającego uwzględnieniu do ustalenia wysokości emerytury.

Z tego też powodu odmiennie orzekający wyrok Sądu Okręgowego narusza przepis art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy §§ 3 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, przedstawiona wyżej ocena charakteru prawnego spornego okresu, jest tym bardziej uzasadniona, jeśli uwzględni się fakt, że wypłata ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy stanowiła zaspokojenie roszczenia wnioskodawcy o urlop wypoczynkowy w naturze w stosunku do jednostki kierującej.

Przewidziane przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 roku przedłużenie urlopu bezpłatnego o liczbę dni urlopu wypoczynkowego, za które wypłacono ekwiwalent pieniężny, zdaniem Sądu Apelacyjnego, miało na celu umożliwienie pracownikowi skorzystania z prawa do odpoczynku po zakończeniu kontraktu z jednoczesnym usprawiedliwieniem jego nieobecności w pracy.

Odnosząc się do zarzutu apelacji dotyczącego niezasadności ustalenia przez Sąd pierwszej instancji odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie w terminie prawidłowej wysokości emerytury, podnieść należy, iż zawarte w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzenia Sądu budzą zdziwienie. Orzeczenia takiego bowiem zaskarżony wyrok nie zawiera.

Rację ma także organ rentowy w zakresie dotyczącym zarzutu naruszenia przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Pomijając fakt, iż pełnomocnik wnioskodawcy nie była adwokatem, ale radcą prawnym, podwyższenie stawki wynagrodzenia adwokata (także radcy prawnego) o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach, dotyczy tylko pełnomocnika ustanowionego z urzędu.

Mając powyższe względy na uwadze i na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.